

Hồi 11

Tiếng Chuông Tử Vong

tiếng chuông vừa lọt vào tai, tâm tình Vương Phong khấn trương ngay lập tức.
Tiếng chuông này chàng đã nghe qua hai lần.

Lần đầu trong bóng đêm thê mê, trên hoang mộ âm trầm, lúc tiếng chuông tan biến, chàng đã thấy Quách Dị tử khí đầy mặt.

Sau khi lão kể quái sự huyết anh vũ, Quách Dị lại chết một cách thần bí.

Còn một lần ở nghiệm thi phòng, chàng cùng Thiết Hận nghe một lượt, đồng thời truy đuổi, truy tiếng chuông đến cùng sơn ác thủy, giữa mộ địa hoang dã, tiếng chuông vừa tiêu thất, huyết anh vũ xuất hiện, Thiết Hận chết trong tiếng cười quái dị của huyết anh vũ.

Hai lần tiếng chuông đều xuất hiện rồi tan biến ở địa phương quỷ khí âm trầm, mỗi một lần đều mang đến tử vong.

Mỗi một lần đều đến từ nô tài của huyết anh vũ – cái chuông cổ quái trên người huyết nô.

Lần này ai mang nó đến ? Mang đến cái gì ?

Có phải lại là huyết nô ? Có phải mang đến tử vong ?

Nghe thấy tiếng chuông, thần tình của Lý đại nương biến thành hưng phấn.

Trên mặt bà lại nở một nụ cười.

Mục quang của Vũ tam gia ghim trên mặt Lý đại nương, lão thấy nụ cười trên mặt Lý đại nương, cũng nghe tiếng chuông kỳ quái dị đó.

Lão nhìn Lý đại nương chằm chằm, tựa hồ muốn nhìn cho ra nguyên nhân nét hưng phấn trên mặt Lý đại nương.

Lão không nhìn ra.

Mười hai bách y nhân cũng nghe tiếng chuông quái dị đó, cước bộ của bọn chúng bất giác đình hạ.

Tiếng chuông đó phảng phất mang đến một thứ ma lực huyền bí, ma lực mê người.

Cũng chỉ trong một sát na, tiếng chuông bay vào trong đường.

Nghe bên trong đường, tiếng chuông càng âm vang, càng quái dị.

Con chim đó cũng đồng dạng quái dị.

Lông đỏ tươi như máu, móng mỏ cũng phảng phất đã từng nhún trong máu, toàn thân bên trái con chim chùng như nhuộm máu. Chỉ một thân bên trái.

Thân bên phải không những không đỏ, cả một điểm đỏ cũng không thấy, mỏ đen nhánh, móng nâu xám, lông lại trắng như tuyết.

Nhìn thấy nó không khó làm cho người ta nghĩ đến Huyết Nô.

Nó có phải là nô tài của huyết anh vũ ? Là một trong mười ba huyết nô do một ngàn ba trăm giọt ma huyết hóa thành ?

Trên chân trái của nó có cột một cái chuông nhỏ, tiếng chuông quái dị là từ cái chuông nhỏ đó phát ra, phảng phất muốn nhiếp hồn đoạt phách.

Bay một vòng trên cao, con quái diệu đó kéo tiếng chuông quái dị theo không ngờ lại hạ xuống đậu trên vai trái của Lý đại nương.

Tiếng chuông lập tức dừng hẳn.

Cả một sảnh đường rộng lớn biến thành âm trầm thê lương.

Ánh đèn càng thê lương hơn, bóng tối xung quanh lại càng đậm đặc hơn, con quái diệu này vừa đến, âm ảnh tử vong như lớn vồn bao phủ cả sảnh đường.

Vũ tam gia rung mình một cái, đột nhiên la lớn:

- Lên !

Tiếng hét như phích lịch đánh tan vẻ âm trầm trong đường.

Mười hai bạch y nhân nghe lệnh ào tới.

Song thủ của Lý đại nương cơ hồ đồng thời vỗ một cái.

Tiếng vỗ tay vừa phát ra, song cước của bốn trung niên phụ nhân đình đốn, hét một tiếng vang trời, mặt sàn xung quanh bọn họ thụt sâu xuống.

Ngoại trừ cái bàn cũng như nơi bọn họ đứng, cả mặt sàn sảnh đường không ngờ đều chuyển động chìm xuống.

Chuyện này quả thật ngoài ý liệu của mọi người.

Còn có vật ngoài ý liệu của mọi người.

Ám khí ! Thất chủng ám khí.

Số lượng mỗi thứ ám khí chỉ sợ không dưới vài trăm, đột nhiên từ bốn phía sảnh đường bay ra.

Cả ngàn mũi ám khí đan thành một cái võng dày đặc sáng chói, bao phủ bốn phương tám hướng.

Chỉ có chỗ bọn Lý đại nương đứng là ngoại lệ, những chỗ khác đều hoàn toàn nằm trong phạm vi xạ kích của ám khí.

Đám ám khí đó đều phát ra từ những cơ quan làm bằng gỗ, những tiếng động đình tai nhức óc phá không, thế công mãnh liệt muôn phần.

Mặt sàn dưới chân đột nhiên chìm xuống, đủ để làm cho người ta kinh hoảng rồi, lại còn thêm một trận ám khí đó, càng làm cho khó ứng phó.

Mười hai bạch y nhân thất thanh la hoảng.

Tiếng la hoảng vừa dứt, đã có năm người rơi vào hầm, bảy người còn lại phi thân lên không, kỳ trung có bốn người bị ám khí bắn trúng, rơi trở lại xuống hầm, trên thân thể ba người còn lại cũng nhuộm đầy máu.

Ba người này trong số mười hai bạch y nhân xem ra võ công cao nhất, tuy bị trúng ám khí, thân mình vẫn còn linh hoạt, lộn người trên không trung, xuyên qua màn ám khí, nhắm về khoảng giữa sảnh đường bộc phát.

Võ công của Vũ tam gia càng hơn bọn chúng nhiều, sàn nhà vừa sụt xuống, toàn thân lão bay lên, song thủ giữa không trung trở thành loạn trảo, một trận âm thanh “đình đình đang đang” tán loạn, ám khí bắn về phía lão đều nằm gọn trong tay lão.

Người lão lập tức xuyên qua lưới ám khí, thân còn ở trên không, ám khí trong tay quăng tới nhắm về phía bốn trung niên phụ nhân.

Nhuyễn kiếm trong tay bốn trung niên phụ nhân liên miên triển khai, như linh xà uốn lượn.

Ám khí leng keng rớt xuống đất.

Người Vũ tam gia cũng lao xuống, tựa thiên tướng trên trời giáng lâm.

Hai mũi nhuyễn kiếm lập tức hướng giữa ngực lão đâm lên.

Lưỡi kiếm thẳng cứng, mũi kiếm lại lắt léo lung lay, như con độc xà le lưỡi.

Vũ tam gia hét lên một tiếng lớn, nửa thân trên uốn ngửa, lộn một vòng trên không, ghim người giữa mặt bàn.

Kiếm truy tung đâm tới, vẫn là hai lưỡi kiếm đó.

Song cước của Vũ tam gia nhảy lên hạ xuống một cái, dậm chặt hai kiếm trên mặt bàn.

Song cước của lão đã dùng, tới lúc hai kiếm kia ào tới, lão ứng phó làm sao ?

Hai kiếm còn lại đã chuẩn bị đâm tới.

Vừa ngay lúc đó, ba bạch y nhân đã bộc phát xuống, hai người nghênh hướng hai trung niên phụ nhân còn lại.

Dao lóe ngời từ trên bổ xuống.

Hai trung niên phụ nhân đó không còn có thời gian tính tới Vũ tam gia, hai thanh

nhuyễn kiếm phải ứng phó hai lưỡi khoái đao.

Còn có một bạch y nhân lại huy đao chém xuống một trung niên phụ nhân kiếm đang bị Vũ tam gia đập dính xuống mặt bàn.

Gã không những biết nắm lấy cơ hội, đao pháp cũng nhanh như thiểm điện.

Hai trung niên phụ nhân không thể không kinh hoảng.

Chân của Vũ tam gia đè chặt nhuyễn kiếm của bọn họ, đã đủ để làm bọn họ kinh hãi, bọn họ đương nhiên cũng muốn rút nhuyễn kiếm lại, nhưng vừa động thủ, kiếm có nhúc nhích cũng không được, giống như sắt đá nặng nghìn cân áp xuống.

Hiện tại còn có một thanh khoái đao chém tới, bọn họ không kinh hoảng mới là lạ.

Đao như thiểm điện chém từ trên xuống, “đình” một tiếng văng trở lên.

Giữa phút giây đó, tả thủ của một trong hai trung niên phụ nhân đã rút từ ngực một thanh trủy thủ, đón đỡ khoái đao chém xuống.

Đao tuy văng trở lại, người ả đã bị lực đạo trên đao làm rung chuyển một lượt.

Bạch y nhân đó còn thảm hơn ả, cả người lẫn đao đều rớt trên sàn.

Khí lực của ả không mạnh gì lắm, chỉ vì lúc trủy thủ trong tay trái của ả đón đỡ khoái đao chém xuống, một trung niên phụ nhân khác đã rút trủy thủ phóng tới yết hầu của bạch y nhân.

Cái phóng đó vừa chuẩn lại vừa độc.

Trung niên phụ nhân đó càng biết nắm lấy cơ hội hơn gã.

Trủy thủ đâm vào yết hầu ngọt xót, máu phún ra, khí lực thần hồn của bạch y nhân đó cũng từ yết hầu phún ra.

Gã rớt ịch trên sàn.

Hai trung niên phụ nhân lại đồng thời vọt người lên.

Vũ tam gia cũng biết nắm bắt cơ hội như vậy.

Khoái đao vừa chém xuống, người Vũ tam gia đã lảo không, song cước nhanh nhẹn đá ra.

Hai trung niên phụ nhân cũng biết Vũ tam gia nhất định lợi dụng cơ hội đó để xuất thủ, một người bên trái bị đao chấn loạn choạng thối lui, trủy thủ đồng thời đã kéo trở về, chĩa về hướng chân của Vũ tam gia đập trên kiếm, trủy thủ của người bên phải vừa thoát khỏi tay, tay lại nắm chặt cán kiếm, hai thanh kiếm chuẩn bị tùy thời phản kích.

Tư tưởng của bọn họ vẫn tiếp, thân thủ lại linh hoạt, chỉ tiếc lần xuất kích này của Vũ tam gia tịnh không nằm trong ý liệu của bọn họ.

Trủy thủ của người bên trái còn chưa chĩa tới, tả thủ của người bên phải còn chưa nắm chặt cán kiếm, song cước của Vũ tam gia đã đá vào vai bọn họ.

Hai người lập tức bị đá văng lên, bay lên không trung, lại uốn hông lộn một vòng, lẳng không phi hồi.

Bọn họ không ngờ lại giỏi khinh công như vậy.

Người bay trở lại, kiếm cũng bay trở lại.

Hai lưỡi kiếm, một lưỡi trủy thủ.

Kiếm chẳng khác nào độc châm của ong mật, trủy thủ lại tìm chỗ hở đâm tới.

Song nhân của Vũ tam gia mở to, trừng trừng nhìn nhuyển kiếm và trủy thủ phóng tới, chùng như không biết ứng phó làm sao.

Lão tay không, muốn đồng thời đối phó ba thứ binh khí quả thật không phải là dễ.

“Rẹt rẹt rẹt”, song kiếm và lưỡi trủy thủ nhất tề rạch vào da thịt, máu trào ra.

Không phải là da thịt của Vũ tam gia, cũng không phải là máu của Vũ tam gia.

Kiếm thế của hai trung niên phụ nhân vừa hoa lên, người lão đã lui về phía sau một bước, chân đá một cái, thi thể của bạch y nhân từ dưới đất văng lên.

Tuy gã đó là thủ hạ của lão, hiện tại đã là một người chết.

Chỉ cần còn có giá trị lợi dụng, người sống lão cũng không bỏ qua, hà huống là người chết ?

Mũi kiếm bén nhọn, trủy thủ cũng bén, một khi đâm vào thi thể, đâm gọn lút cán. Muốn rút ra cũng không phải dễ.

Thối lui để thừa thế rút kiếm ra cũng là một biện pháp, chỉ tiếc lúc thân hình của hai trung niên phụ nhân hạ xuống, đã ngay sát bờ hầm. Hầm tịnh không sâu, nhưng có vô số mũi đao bên dưới.

Những bạch y nhân rớt xuống hầm, nếu không chết vì ám khí, cũng khó tránh khỏi chết vì những mũi đao bên dưới.

Thối lui căn bản là một tử lộ.

Hai trung niên phụ nhân chỉ còn cách tung cước đá tới trước.

Chân bọn họ còn chưa đá trúng thi thể, Vũ tam gia ào tới.

Một trong hai cước xoay đá vào bụng dưới của Vũ tam gia lập tức, còn có một cước lại tự thu hồi, người lại bay vụt lên.

Chủ nhân một cước đó chính là người nắm trủy thủ trong tay.

Người ả bay lên, hữu thủ giang ra, trủy thủ trên tay trái càng nắm chặt hơn, nhuyển kiếm tuy chưa rút ra khỏi thi thể, trủy thủ lại rút ra dễ dàng. ả bỏ kiếm dụng trủy

thủ, người bay lên, giống như một con cọp cái vồ tới, trủ thủ bổ xuống đầu Vũ tam gia.

Vũ tam gia tức thì hét lên một tiếng, thiên thân tọa mã, một tay hóa thành trảo nắm chặt bàn chân đang nhắm đá vào bụng dưới của mình.

Trung niên phụ nhân đó không cầm được mình, hét thất thanh.

Tiếng hét vừa ra khỏi miệng, tả thủ của ả đã lạc trên thi thể, một trảo kéo thi thể đẩy vào ngực Vũ tam gia.

Động tác này của ả còn chưa hoàn thành, đã phát giác thân thể mình lơ lửng trên không.

Tả thủ của Vũ tam gia nắm trúng gót chân của trung niên phụ nhân đó, hữu thủ liền hóa thành trảo chụp lấy hông ả, vừa phát lực, đã nhắc bổng trung niên phụ nhân lên, nhắc cao quá đầu.

Ả vừa mới vùng vẫy, bụng dưới đã bị đâm trúng đau đớn cực kỳ.

Lưỡi trủ thủ đang chém xuống đầu Vũ tam gia đã đâm vào bụng dưới của ả.

Trung niên phụ nhân cầm trủ thủ lại lao xuống lại bị một cước đá văng lên.

Một cước đó đương nhiên là cước của Vũ tam gia.

Hầm ở ngay phía sau, trung niên phụ nhân đó trúng cước rớt xuống hầm.

Hai tiếng hô thảm gần như đồng thanh phát lên, một tiếng từ dưới hầm, một tiếng giữa không trung.

Tiếng hô thảm giữa không trung cũng bay xuống hầm.

Vũ tam gia quăng trung niên phụ nhân nắm trên tay xuống, không nhin được ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Tiếng cười vừa xuất khẩu, hai lưỡi kiếm đã từ hai bên tả hữu đâm tới.

Nhuyễn kiếm !

Hai trung niên phụ nhân còn lại đã bay đến.

Hai thủ hạ của lão đã thành thi thể nằm phục trên mặt đất.

Hai trung niên phụ nhân này so với hai gã đó hiển nhiên đã trên cơ rất nhiều, xuất kiếm nhanh chuẩn hơn nhiều.

Hai tay áo của Vũ tam gia bay trong gió phàn phật, chân bước theo La Hán bộ, liên tiếp hai mươi bốn kiếm, không ngờ đều vô phương tìm ra nhược điểm của đối phương.

Lão bắt đầu mất kiên nhẫn, quyền chưởng gia tăng tốc độ, khó khăn lắm mới đẩy lui được hai trung niên phụ nhân hai bước, hét lớn:

- Người đâu !

Bên ngoài cửa còn có vô số thủ hạ của lão, lão đương nhiên không quên.

Chỉ cần có người bám trụ hai trung niên phụ nhân này, lão có thể dời thân cầm hạ Lý đại nương.

Lão luôn luôn không lo lắng gì, vì thủ hạ của Lý đại nương bên ngoài trang đã bị lão diệt trừ, trong trang cũng đã bị lão khống chế.

Nhưng con quái điều đó xuất hiện, lão lại phát giác sự tình không phải đơn giản như lão tưởng tượng.

Cho nên lão lập tức phát động thế công.

Ai ngờ trong đại đường còn có mai phục quá lợi hại.

Lão còn chưa xông tới trước mặt Lý đại nương, mười hai thủ hạ trong đường của lão đã không còn một tên sống sót.

Bên Lý đại nương còn có hai kiếm, còn có một con quái điều.

Hai kiếm tuy chưa làm lão để tâm cho lắm, nhưng còn có con quái điều, lão lại không thể không lo lắng.

Con quái điều đó đột nhiên bay vào tuyệt không phải không có nguyên nhân.

Nụ cười trên mặt Lý đại nương càng đáng nghi, phảng phất chứa đựng một lòng tin chắc chắn.

Trong sảnh đường còn có mai phục lợi hại hơn sao ? Con quái điều bay vào ám thị chuyện gì ?

Vũ tam gia không biết, lại đã cảm thấy nguy cơ đang giáng xuống đầu lão, phải bắt Lý đại nương cho gấp.

Ít ra như vậy, lão cũng còn có một con tin trong tay.

Bắt được đầu sỏ trong tay, là còn có cơ hội thoát thân.

Hơn nữa, sau khi cầm giữ được Lý đại nương, có lẽ có thể hoàn toàn xoay chuyển cục diện.

Lão đã quyết định đêm nay đặt hết trên bàn bạc này, hiện tại tất cả đã xả láng hết, bàn bạc đã bắt đầu, muốn thu hồi cũng không thu hồi lại được.

Lão chỉ còn cách cá tiếp.

Vừa gọi người, năm sáu bạch y nhân đã xông vào nhanh chóng, không ngờ lại rút bịch bịch xuống hầm hết.

Vũ tam gia vừa thoáng thấy, không thể cầm được nổi kinh ngạc.

Lão tuyển chọn thủ hạ rất cẩn thận, người lỗ mãng lão đã phải dẫn đo tư lự, người có mắt mà như mù lão lại càng không muốn coi tới.

Bởi vì lão tịnh không phải đang cầm đầu một hội thiện nguyện.

Hiện tại năm sáu bạch y nhân đó lại không bằng cả người mù.

Người mù ít ra còn dò đường đi tới.

Năm sáu gã bạch y nhân đó lại đơn giản tung mình nhảy xuống hầm.

Dưới hầm găm đầy đao nhọn, năm sáu gã bạch y nhân rớt xuống không ngờ không la một tiếng nào, có lẽ nào bọn chúng cũng câm ?

Vũ tam gia biết chắc không phải vậy.

Mỗi gã bạch y nhân tối thiểu đều đã làm việc cho lão ba năm, đối với bọn họ lão rất thông suốt.

Bọn họ đã không mù, cũng không câm.

Hiện tại sao lại biến thành vừa mù vừa câm ?

Vũ tam gia không cầm được người, rùng mình một cái.

Lão đột nhiên phát giác mình hoàn toàn bị cô lập.

Cửa mở rộng, bên ngoài cửa chỉ có một màn đêm u ám.

Không có người, một bóng người cũng không có.

Gió từ ngoài cửa thổi vào.

Gió thu đêm khuya lạnh như băng.

Lưỡi kiếm cũng lạnh như băng.

Lưỡi kiếm đã kề cận muôn trùng.

Lúc Vũ tam gia nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa, hai nhuyển kiếm như độc châm đâm tới, một đâm về phía giữa trán lão, một đâm về phía yết hầu lão.

Lão bước ngang nhanh như chớp, đột nhiên phá thanh cuồng hống.

Tiếng hống kinh tâm động phách, như phích lịch chấn động cả sảnh đường. Đây chính là Phật môn “Sư Tử Hống” thần công, lão ở Thiếu Lâm Tự ngày đêm tu luyện, tuy còn chưa đủ hỏa hầu, lại đã đủ làm kinh hồn người.

Hai trung niên phụ nhân vì tiếng hống của lão, tay chân không tự chủ được mềm nhũn, con quái đểu từ trên vai Lý đại nương cũng vụt bay lên.

Song quyền của Vũ tam gia thừa cơ xuất kích.

Quyền đầu to như miệng bát, khí lực ngàn cân, một quyền như vậy, kiếm không thể so sánh được.

Trung niên phụ nhân bên trái văng lên, văng xuống hầm, một tiếng la cũng không la nổi.

Hữu quyền của Vũ tam gia đã đả đoạn xương cổ ả.

Ả cho dù có rơi xuống hầm, một quyền đó đã đủ để lấy mạng ả.

Tả quyền của Vũ tam gia lại lạc vào khoảng không.

Trung niên phụ nhân bên phải kinh sợ tả quyền của Vũ tam gia, kiếm của ả toàn lực phản chiêu đâm tới.

Vũ tam gia thối lui, sắc mặt lão trắng nhợt, vừa mới vận công hống một tiếng, tựa hồ khí lực của lão đã cuốn theo tiếng hống gần hết.

Trung niên phụ nhân đó thừa thế truy kích, độc châm nhuyễn kiếm rung chuyển vù vù như cánh ong chấn động, một kiếm trong phút chốc như biến thành trăm ngàn kiếm.

Kiếm chấn động hàn quang bay ra như điện xẹt, giống như làn mưa kiếm lá tả.

“Đinh” một tiếng, làn mưa kiếm bao phủ khắp nơi đột nhiên tản mát.

Trung niên phụ nhân lần này biến sắc.

Kiếm của ả còn trong tay, nhưng đã không còn có thể triển khai.

Ngay lúc đó, hữu thủ của Vũ tam gia đã xuất hiện một cây thước, thước đen tuyền, không ăn mắt cho lắm, lại phảng phất ẩn tàng một thứ ma lực thần bí.

Cây thước đen vừa xuyên nhập mưa kiếm, mưa kiếm đầy trời liền biến mất, nhuyễn kiếm bén nhọn như biến thành một con ruồi mê muội, bay về phía cây thước, lưỡi kiếm dính chặt vào cây thước đen.

Mặt mày của trung niên phụ nhân tái nhợt, mục quang từ cây thước đen chuyển sang nhìn chăm chú trên mặt Vũ tam gia, vội hỏi:

- Người là đệ tử Thiếu Lâm ?

Vũ tam gia cười cười, hỏi ngược:

- Người cũng nhận ra loại thước này ?

Trung niên phụ nhân đó đáp:

- Đó bất quá chỉ là một thanh nam châm.

Vũ tam gia cười lạnh, thốt

- Tuy đối với người đã không còn là bí mật, nhưng xuất kỳ bất ý, người không tránh khỏi bị gạt.

Chữ “gạt” còn chưa ra khỏi miệng, nửa thân người bên trái của trung niên phụ nhân đó xoay một cái, tả chưởng thuận thế đánh vào giữa ngực Vũ tam gia.

Một chiêu đó đều nằm trong ý liệu của Vũ tam gia.

Tả chưởng lọt gọn vào trong tả thủ của Vũ tam gia.

Năm ngón tay của Vũ tam gia bóp lại, nắm chặt tả chưởng đó.

Hữu thủ của trung niên phụ nhân cơ hồ đồng thời buông cán kiếm, ngón giữa chìa ra, đâm thẳng về phía tròng mắt của Vũ tam gia.

Một chỉ này vị tất nằm trong ý liệu của Vũ tam gia, nhưng tả thủ của lão lại đã huy xuất, ngón tay của trung niên phụ nhân còn chưa xộc vào tròng mắt, người đã bị Vũ tam gia quăng lên.

Hữu thủ của Vũ tam gia đồng thời huy xuất, lắc cây thước một cái, “choang” một tiếng, nhuyển kiếm dính trên mình thước chấn thoát, truy đuổi sau lưng trung niên phụ nhân.

Trung niên phụ nhân uốn mình giữa không trung, định búng mình quay trở lại, kiếm đã bay tới sát, đâm thẳng vào lưng ả.

Một tiếng hô thảm, thân thể như con ong đang bay cao bị đập gãy cánh, rớt thẳng xuống hầm.

Vũ tam gia phảng phất biết kết quả đó, lão không thềm nhìn thảm cảnh, mục quang lại lạc trên mặt Lý đại nương.

Lý đại nương cũng liếc nhìn lão, càng không ngờ còn nở một nụ cười trên mặt.

Mỹ lệ như hoa xuân, ôn nhu như gió xuân, giống như nước xuân róc rách.

Nụ cười mê người làm sao !

Nhân tình của bà trong sáng tinh anh, phảng phất như giọt nước sắp rơi.

Mục quang của hai người chạm vào nhau, Vũ tam gia đột nhiên cảm thấy như lạc vào một lưới mê.

Nhãn thần bén nhọn của lão dần dần biến thành dịu dàng, sát khí đầy mặt cũng từ từ tan biến, song thủ vốn đang nắm chặt lại càng chậm chậm lơ lửng.

“Xoảng” một tiếng, cây thước sắt đã rơi trên đất.

Vũ tam gia nghe tiếng động như bị điện giật, toàn thân chấn động một lượt.

Cái chấn động đó, nhãn thần dịu dàng của lão lại biến thành sắc bén, sát khí trên mặt cũng quay trở lại.

Đầu của lão cũng lập tức nghiêng sang một bên.

“Xoẹt” một tiếng, một thanh trường kiếm bén nhọn lập tức đâm sát đầu lão, mũi kiếm cắt đứt khăn quấn tóc trên đầu lão.

Hàn khí trên kiếm cơ hồ làm phồng rộp da thịt nơi cổ lão.

Một kiếm đó rõ ràng không nhẹ tay chút nào.

Kiếm nằm gọn trong hữu thủ của Lý đại nương.

Kiếm dài hai thước, bề ngang chỉ khoảng hai ngón tay, lóng lánh như nước mùa

thu sâu thăm.

Lưỡi kiếm còn chưa đâm và da thịt, kiếm khí đã làm kinh hồn người.

Đó đương nhiên là một thanh kiếm tốt.

Ánh mắt của Lý đại nương đã như băng xuân lãnh khốc.

Bà ta đã đứng lên khỏi ghế.

Đứng lên từ hồi nào ? Bạt kiếm trong tay từ hồi nào ?

Vũ tam gia không biết.

Lão nhìn Lý đại nương chằm chằm, nhãn thần cổ quái dị thường, cười vội, vừa cười vừa nói:

- Có người nói bà là một nữ ma, nam nhân gặp bà, không còn có thể điều khiển được mình, tôi vốn không tin, hiện tại lại không tin không được.

Lý đại nương chỉ cười, cười lạnh.

Vũ tam gia lại nói:

- Ngay cả một cao thủ xuất thân từ Thiếu Lâm Tự như tôi, một phút không đề phòng đều cơ hồ bị bà mê hoặc, làm sao người thường có thể kháng cự được ?

Lão háng giọng, lại nói tiếp:

- Bà đã luyện cặp ma nhãn của bà bao lâu rồi ?

Lý đại nương giở tay trái ra, giơ lên một ngón tay:

- Cũng cỡ mười năm !

Tả thủ vừa giở lên đã vỗ lên cán kiếm một cái.

Kiếm tịnh không triệt hồi, vỗ một cái, lưỡi kiếm bay cắt yết hầu của Vũ tam gia.

Vũ tam gia lập tức ngã xuống.

Không có máu, kiếm còn chưa chém lên cổ lão, lão lại tự mình ngã xuống.

Lý đại nương thấy một kiếm đánh lén này đã đánh vào khoảng không, xoay tay một cái, kiếm trong tay đã truy đuổi thân mình Vũ tam gia đang ngã trên sàn.

"Đinh" một tiếng, kiếm đột nhiên dừng giữa không trung.

Cây thước sắt rơi trên sàn đã quay về trong tay Vũ tam gia, hút dính một kiếm của Lý đại nương.

Cả lưỡi kiếm không còn biến hóa gì được.

Kiếm đã dính chặt trên thước.

Vũ tam gia chậm chậm đứng lên, song nhãn trừng trừng nhìn Lý đại nương.

Mục quang như ngọn lửa phừng phừng.

Ánh mắt lạnh lẽo như băng xuân của Lý đại nương đọng nhằm ngọn lửa đỏ dung hóa, lại biến trở lại thành xuân thủy lưu động.

Vũ tam gia đột nhiên hỏi:

- Bà còn tưởng có thể dùng đôi ma nhãn đó để mê hoặc tôi ?

Lý đại nương không nói tiếng nào.

Vũ tam gia cũng không nói tiếng nào, tả thủ giờ nhanh ra, nhắm hướng Lý đại nương chớp tới.

Lý đại nương quăng kiếm thối lui.

Thân hình bà ta yếu điệu, cho dù cước giác rối loạn, tư thế vẫn còn mê người.

Cả nhãn tình của bà cũng không mê hoặc nổi Vũ tam gia, tư thế đó càng không có tác dụng.

Lý đại nương thối lui từng bước, sau người đã đụng vào ghế.

Bà ngã người trên ghế.

Vũ tam gia cười lớn, lại như một con hổ đối phóng tới.

Một tiếng gầm phá không kinh động cả không khí sảnh đường, một luồng gió lạ ủa tới đằng sau ót Vũ tam gia.

Thân hình Vũ tam gia vừa phóng tới, luồng gió lạ đã thổi dựng đầu tóc bạc trắng của lão.

Lão hét một tiếng, thân hình đang phóng về phía trước xoay lại, tả quyền đánh về phía Lý đại nương, hữu chưởng cầm thước sắt còn hấp dĩnh kiếm cũng đồng thời quật về sau mình.

Lão đã cẩn thận đề phòng.

Bởi vì lão đã thấy đám thủ hạ của lão bị người quăng vào.

Người đó lại vẫn còn chưa thấy hiện thân. Lão tuyệt không tin người đó đã bỏ đi.

Người đó xuất thủ đối phó thủ hạ của lão, nếu quả không là người của Lý đại nương, có lẽ cùng chung một mục đích như lão mà đến.

Vô luận là vì sao, người đó đều không thể để Lý đại nương lọt vào tay lão, cho nên việc hấn trì trệ không chịu hiện thân, cũng có lẽ có dụng ý khác, nhưng gặp tình huống hiện tại, hấn nhất định không thể tự thủ bàng quan.

Phán đoán của lão tịnh không sai.

Người tuy chưa thấy, ám khí đã bay đến.

Kỳ thật cũng không phải là ám khí gì, chỉ là một cây thiết chùy lớn.

Thiết chùy bay nhanh mà chuẩn, vút một cái bay ba trượng, tập kích sau ót Vũ tam

gia.

Vũ tam gia đã tính đối phương có thể dùng ám khí cản trở hành động của lão, nhưng đối với thứ ám khí này, lại hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của lão.

Đến lúc lão phát giác thì không còn kịp nữa, không còn đủ thời gian để đối chiêu. Lão chỉ còn cách nghinh đón trực tiếp.

"Xoảng" một tiếng, thiết chùy bay xa, lưỡi kiếm hấp dính trên thước sắt cũng bị chấn động bay ra, bay giữa không trung, đâm gọn vào cột nhà.

Cánh tay phải của Vũ tam gia cơ hồ hoàn toàn tê dại.

Lý đại nương cũng tịnh không tốt đẹp gì hơn.

Một quyền của Vũ tam gia tuy không đánh trúng người bà, quyền phong đã chạm vào ngực và bụng bà, phong trụ hết huyết đạo trên người bà.

Bà lập tức hôn mê trên ghế.

Một quyền của Vũ tam gia mục đích cũng chỉ như vậy, hoàn toàn không muốn lấy mạng Lý đại nương, lại cũng không muốn có rắc rối sau này.

Bởi vì Lý đại nương còn có nhiều thủ hạ.

Chủ nhân thiết chùy không còn nghi ngờ gì nữa là một cao thủ, cho dù không bằng lão, lão nếu muốn thu thập cả Lý đại nương, tất nhiên cũng rất cật lực.

Hà hướng Lý đại nương còn có cặp ma nhãn, ngoài ra còn có một ma kiếm, có thể còn có những ma pháp khác.

Hữu thủ của lão hiện đã hoàn toàn ổn định, lão nghiêng người về phía trước, tả thủ hóa quyền thành trảo, lại chộp đến Lý đại nương.

Có Lý đại nương trong tay, đối với chủ nhân thiết chùy đó cũng là một thứ uy hiếp.

Chỉ tiếc tay lão còn chưa bắt được Lý đại nương, chủ nhân thiết chùy đã vào đến.

Người từ bên ngoài bay vào không khác gì thiên mã hành không, chừng như uy thế còn nhanh nhẹn hơn cả thiết chùy bao vào lúc nãy.

Người của hắn còn trên không trung, tay phát một cái, cây đại thiết chùy đập vào thước sắt hồi nãy đã hồi đao trong tay hắn, người còn chưa hạ xuống, thiết chùy đã đập về hướng tả thủ của Vũ tam gia đang thò về phía Lý đại nương.

Vũ tam gia gấp rút rút tả thủ lại, thước sắt trên tay phải quật vào yết hầu người đó.

Lại nghe "đình" một tiếng, thước sắt quật thẳng trên thiết chùy.

Đại thiết chùy nặng nề trong tay người đó lại dùng rất linh hoạt, không khác gì kiếm, chiêu thế nhanh nhẹn hung mãnh, cả kiếm cũng không thể so sánh bằng.

Vũ tam gia rung mình một cái, lui ra sau một bước liền.

Lão hiện tại chung quy đã có thể nhìn kỹ người đó.

"Cam lão đầu !" Lão thất thanh la lên.

Người đó chính là Cam lão đầu, thợ rèn duy nhất ở địa phương này.

Dưới ánh đèn ảm đạm, mặt Cam lão đầu không có một chút huyết sắc.

Lão cười lạnh.

Vũ tam gia nhìn thấy lão, hô nhẹ:

- Nghĩ không ra người cũng thân hoài tuyệt kỹ !

Cam lão đầu lạnh lùng cười một tiếng, thốt:

- Rất có nhiều chuyện người đều nghĩ không ra.

Vũ tam gia lại hỏi:

- Lý đại nương có quan hệ gì với người ?

Cam lão đầu lạnh lùng trả lời:

- Người chỉ cần biết một chuyện quan hệ đến người.

Vũ tam gia thoát miệng hỏi:

- Chuyện gì ?

Cam lão đầu đáp:

- Thủ hạ của người bên ngoài không còn tới một người, bắt tất phải la lớn gọi nữa.

Vũ tam gia hỏi:

- Còn ngoài cổng ?

Cam lão đầu đáp:

- Ngoài cổng cũng vậy.

Vũ tam gia hỏi:

- Đều do người giết ?

Cam lão đầu đáp:

- Đối phó bọn chúng chỉ một mình ta cũng đủ quá rồi.

Vũ tam gia không nhin được, rùng mình một cái.

Lão lưu lại mặt ngoài rất nhiều thủ hạ, mỗi người đều do lão đích thân thâm tuyền, đích thân huấn luyện, tài năng ra sao không có ai rõ hơn lão.

"Bằng vào một mình người lại có thể giết hết bọn chúng ?" Lão vẫn còn hoài nghi.

Cam lão đầu cười lạnh đáp:

- Người tin cũng được, không tin cũng được, ta đều không để tâm đến.

Vũ tam gia thốt:

- Ô ?

Cam lão đầu trầm giọng:

- Ta nói chuyện với ngươi, kỳ thật cũng quá nhiều rồi.

Vũ tam gia không hiểu.

Cam lão đầu cười lạnh nói tiếp:

- Khi muốn nói chuyện, ta nên kiếm một người sống.

Vũ tam gia thốt:

- Ta còn là một người sống.

Cam lão đầu nói:

- Trong mắt ta, ngươi đã là một người chết.

Vũ tam gia đằng hắng một tiếng, đáp trả:

- Trong mắt ta, ngươi cũng vậy.

Cam lão đầu hỏi:

- Ngươi cũng tin có thể giết ta ?

Vũ tam gia đáp:

- Mười hai phần tin chắc.

Cam lão đầu thốt:

- Điều này muốn thấy cũng khó có thể thấy.

Vũ tam gia cười nói:

- Vô luận là sao, ta đều không muốn điều đó xảy ra.

Cam lão đầu không nói tiếng nào, gân xanh trên cánh tay đã lộ.

Vũ tam gia đột nhiên thốt:

- Lưỡng hổ tương đấu, khả năng có thể không còn ai sống, chết thì không nói gì, sống cũng không tốt hơn gì mấy, chuyện này tránh được thì tốt.

Cam lão đầu cười lạnh.

Vũ tam gia lại nói thêm:

- Bảo tàng của huyết anh vũ, ta chỉ muốn lấy một nửa cũng thỏa mãn rồi.

Cam lão đầu hỏi:

- Ý ngươi là muốn ta hợp tác ?

Vũ tam gia đáp:

- Bằng vào võ công của ta và ngươi, bên Lý đại nương cho dù còn có cao thủ, bọn ta cũng dễ dàng ứng phó, hà huống hiện tại bà ta đã rơi vào tay bọn ta.

Cam lão đầu lại cười lạnh.

Vũ tam gia nói:

- Người tuy đã là một lão già nhiều tuổi, nhưng thân thể còn cường tráng, thế nào cũng còn cần tiền để sinh hoạt hàng ngày.

Cam lão đầu chỉ cười lạnh.

Vũ tam gia lại nói:

- Một người chỉ cần có tiền, cho dù tuổi lớn tới chừng nào, cũng không thành vấn đề, đều có thể hưởng thụ như ai ai.

Lão cười cười, lại nói tiếp:

- Người cuộc đời này có lẽ còn chưa hưởng thụ một cách thống khoái.

Cam lão đầu thốt:

-Ồ ?

Vũ tam gia vuốt râu, thốt:

- Cho dù người hoàn toàn không có kinh nghiệm cũng không thành vấn đề, phương diện này ta có thể nói kinh nghiệm rất phong phú, có thể an bài hoàn hảo cho người, bảo đảm người mãn ý.

Cam lão đầu vừa cười vừa hỏi:

- Một người có tiền, còn khó gì không biết cách hưởng thụ ?

Vũ tam gia cười:

- Câu nói đó rất có lý.

Cam lão đầu nói tiếp:

- Tiền nghe nói không có ai là không thích.

Vũ tam gia thốt:

- Theo ta biết, người không thích tiền một người cũng không có.

Cam lão đầu nhíu mày, hỏi:

- Tại sao ta phải chia cho người ?

Vũ tam gia ngăn người, thốt:

- Nghĩ không ra khẩu vị của người còn lớn hơn cả ta.

Cam lão đầu nói:

- Ta đã nói có nhiều chuyện người đều nghĩ không ra.

Vũ tam gia cười khổ.

Cam lão đầu ngẩng đầu, thốt:

- Thân phận của ta ra sao, người chắc chắn cũng nghĩ không ra.

Vũ tam gia không kềm được mình, hỏi:

- Thân phận của người ra sao ?

Cam lão đầu đáp:

- Nô tài !

Vũ tam gia lại ngẩn người, hỏi:

- Nô tài ? Nô tài của ai ?

Diện mạo của Cam lão đầu đột nhiên biến thành quỷ dị, gần từng tiếng:

- Huyết anh vũ !

Vũ tam gia càng ngạc nhiên, thoát miệng hỏi:

- Người cũng là huyết nô ?

Cam lão đầu đáp:

- Chính là huyết nô !

Vũ tam gia thốt:

- Huyết nô nghe nói là một loại chim.

"Là chim cũng là người !" Giọng nói của Cam lão đầu lại biến thành quỷ dị: "Mười ba ma diểu, mười ba ma nhân".

Tay lão đột nhiên giơ ra.

Tiếng chuông kỳ quái lại vang lên, con quái diểu bay qua, bay vào trong tay lão.

Vũ tam gia tròn xoe mắt, trừng trừng nhìn Cam lão đầu, truy hỏi:

- Là mười ba người ?

Trên mặt Cam lão đầu thoáng qua một nét thương cảm khó nói:

- Trí tò mò của người không phải nhỏ.

Vũ tam gia thốt:

- Vốn không nhỏ.

Cam lão đầu thở dài nhè nhẹ:

- Chỉ đáng tiếc người hỏi không phải lúc.

Vũ tam gia "ồ" một tiếng.

Cam lão đầu nói tiếp:

- Ta hiện tại đã không muốn nói nữa.

Vũ tam gia hỏi:

- Người muốn gì ?

Cam lão đầu cười lạnh, đáp:

- Muốn thấy bản lãnh người giết ta ra sao.

Vũ tam gia còn chưa bỏ cuộc, hỏi:

- Đối với đề nghị của ta, người hoàn toàn không dẫn đo chút nào ?

Cam lão đầu tái mặt, đáp:

- Đối với người ham muốn những châu bảo đó, ta chỉ biết làm một chuyện.

Vũ tam gia hỏi:

- Không giết không được ?

Chữ "không" vừa xuất khẩu, Vũ tam gia đã xuất thủ, nói đến chữ "được", thước sắt của Vũ tam gia đã nhắm ngay đầu của Cam lão đầu đập xuống.

Lão tuy xuất thân từ danh môn chánh phái, phương diện đánh lén cũng có nghiên cứu qua.

Lão hiểu rõ làm sao để nắm lấy thời cơ, "đình" một tiếng, thước sắt lại đập trên thiết chùy.

Vũ tam gia lại thất kinh thêm một lần nữa.

Cam lão đầu lạnh lùng nhìn lão, hỏi:

- Người chỉ biết những ngón nghề đó thôi sao ?

Nói chưa tới nửa câu, thước sắt của Vũ tam gia đã bay lên, đợi đến lúc Cam lão đầu nói xong, lão tối thiểu đã đánh ra hai chục chiêu.

"Đình đình đình đình" một tràng âm thanh kim loại chạm nhau, hai chục chiêu thước sắt đều đập thẳng vào thiết chùy. Cây thiết chùy to lớn trong tay Cam lão đầu quả thật nhanh mạnh như kiếm.

Thiết chùy của Cam lão đầu tuy linh hoạt, mục quang của Vũ tam gia cũng bén nhọn vô cùng, lúc thiết chùy nghênh đỡ thước sắt, lão đã kinh hoảng phát giác, bằng vào thân thủ của lão, muốn biến hoá chiêu thức thế nào cũng kịp, nhưng trong phút giây đó, thước sắt lại tự động hướng đầu về phía thiết chùy, hoàn toàn không chịu để lão khống chế.

Thước sắt vốn là một khối nam châm, thiết chùy to lớn của Cam lão đầu chính là đối tượng hấp phụ của nó.

Thiết chùy nặng trăm cân, Cam lão đầu quả là thiên sinh thần lực.

Một cây đại thiết chùy như vậy, làm sao mà thước sắt nặng mười cân có thể hút được ?

Không thể hút tới thì chỉ còn bị hút qua.

Hai thứ một khi tiếp cận, tự nhiên hút dính lẫn nhau, hấp lực đó căn bản không phải do người phát ra, không phải do người khống chế.

Hấp dính vào nhau thì dễ, muốn kéo ra lại không dễ.

Lúc cây thước sắt của Vũ tam gia đánh xuống thì như mây trôi nước chảy, lúc thu hồi trở lại thì cật lực vô biên.

Cây thước sắt không còn nghi ngờ gì nữa là một ngoại môn binh khí đặc biệt phi thường, thứ hấp lực đó, thông thường làm cho đối thủ cảm thấy bất lực, cho dù khí lực của lão và đối thủ ngang nhau, có thước trong tay, lão vẫn chiếm thượng phong.

Khí lực của Lý đại nương cùng đám trung niên phụ nhân đó đương nhiên không mạnh bằng lão, cho nên lúc lão đối phó với bọn họ, một khi thi triển thước sắt, tự nhiên đắc tâm ứng thủ.

Đối phó với Cam lão đầu lại hoàn toàn tương phản.

Cam lão đầu không những khí lực mạnh hơn lão, binh khí sử dụng càng nặng kinh người.

Chiêu thước sắt thứ hai mươi một lão có muốn đánh ra cũng đánh không nổi.

Lão không xuất thủ, Cam lão đầu lại xuất thủ, thiết chùy bay lượn trong không trung đánh tới.

Vũ tam gia vội vàng nghênh đỡ.

Không phải đón đỡ còn tốt, một khi phải đón đỡ, cả thân hình lão đều bị thiết chùy của Cam lão đầu làm xính vính.

Hấp lực trên thước sắt tuyệt không phải vì lão không xuất thủ mà tan biến.

Thứ binh khí đó hiển nhiên là không thể dùng đối phó với Cam lão đầu được, nhưng Vũ tam gia lại không thềm để ý, tiếp tục đón đỡ.

Cam lão đầu cũng đánh xuống hai mươi chùy.

Đón đỡ hai mươi chùy, Vũ tam gia mệt mỏi như mới leo qua hai ngọn núi cao, thở hổn hển lấy hơi.

Cam lão đầu ngược lại, thần thái vẫn ung dung.

Hấp lực trên thước sắt đối với lão cũng không phải là không có ảnh hưởng, bất quá nhìn thấy Vũ tam gia gần muốn ngã quỵ, lão không hưng phấn mới là lạ.

Lão vừa cười vừa thốt:

- Để coi người còn đón được bao nhiêu chùy của ta !

Tiếng cười còn chưa dứt, lại một chùy đánh xuống.

Vũ tam gia gắng sức nâng thước sắt đón đỡ.

"Cạch" một tiếng, thước sắt bị thiết chùy đánh dạt ra, tay của Vũ tam gia cơ hồ mềm nhũn.

Lão không kéo thước sắt lên, phảng phất đã không còn một chút khí lực.

Thước sắt dính trên thiết chùy, thiết chùy vừa kéo về một cái, thước sắt cũng bay theo về phía Cam lão đầu.

Nếu thước sắt còn trong tay Vũ tam gia, người Vũ tam gia chỉ sợ cũng đều bay theo qua đó.

Tả thủ của Cam lão đầu cung lại thành quyền, người lão phi thân tới.

Trong phút giây đó, Vũ tam gia đã buông tay.

Lão tuy buông tay, người lại phóng qua, bay về hướng Cam lão đầu.

Vừa mới đây bộ dạng của lão giống như khí lực thần hồn đều đã tản mát, nhưng chỉ trong một cái phóng mình đó, chừng như ưng chuẩn lạnh lợi, hổ báo hung mãnh.

Có phải bộ dạng hồi nãy của lão chỉ là để cho Cam lão đầu nhìn thấy vậy ?

Sau khi buông tay, bàn tay cầm thước sắt hồi nãy của lão đã ấn tới, thước sắt hút trên thiết chùy, cái ấn này lại ấn theo thiết chùy.

Thiết chùy của Cam lão đầu vốn bay lượn theo ý muốn của lão, nhưng bị lực đạo của Vũ tam gia ấn vào, chiêu thế hơi loạn, thiết chùy thu hồi để lộ một kẽ hở, không môn lộ ra.

Song quyền của Vũ tam gia đánh thẳng vào không môn của Cam lão đầu.

Một cao thủ như lão giun dưa mà cũng bị một quyền của lão đánh trọng thương, Cam lão đầu cho dù có mạnh hơn lão giun dưa, chịu đựng hai quyền này, chỉ sợ phải ngã gục.

Cam lão đầu tịnh không ngã gục.

"Bình bình" hai tiếng, ngực lão cơ hồ gần bị đánh vỡ tan, người chỉ lắc nhẹ một cái, tả quyền đập thẳng tới, đập thẳng vào cánh tay phải của Vũ tam gia.

"Cạch" một tiếng, tay phải của Vũ tam gia bị đánh gãy ngay đương trường.

Quyền thế của Cam lão đầu còn chưa dừng hẳn.

Một quyền đó còn chưa đủ thương tay trái của Vũ tam gia, người Vũ tam gia đã bay ra sau thối lui.

Cam lão đầu thu quyền, thiết chùy trên hữu thủ cũng rơi xuống, lão gắng gượng lượn thiết chùy, thân thể vẫn đứng thẳng như tiêu thương, mặt trắng nhợt không còn một chút huyết sắc như hoạt thi.

Vũ tam gia thối lui nửa trượng, mặt mày méo mó đau khổ, nhưng vẫn nở một nụ

cười.

Mặt mày Cam lão đầu lại như băng thạch.

Vũ tam gia trừng mắt nhìn lão, cười thốt:

- Một tay đổi lấy một mạng, thương vụ này không sợ lỗ chút nào.

Cam lão đầu "hừm" một tiếng, máu từ lỗ mũi trào ra.

Người lão đột nhiên bay lên, thiết chùy cũng bay theo.

Vũ tam gia nhanh nhẹn lui bước.

Con rít trăm căng, chết vẫn còn cửa quây, hà hưởng hai quyền đó có đủ để lấy mạng hay không, lão cũng không tin tưởng cho lắm, cho nên đã đề phòng Cam lão đầu phản kích.

Lần thối lui này cũng thêm nửa trượng, sau lưng của lão đã đụng vào mặt bàn.

Cam lão đầu bước dài từng bước, đánh xuống một chùy.

Vũ tam gia rùn người, ngồi trên bàn, một chùy đó đánh vào khoảng không.

Chùy thứ hai tiếp tục đập xuống.

Vũ tam gia xem ra rất khó tránh né, nhưng thiết chùy vừa đến sát, lão lại nhún người lẩn trên mặt bàn.

Ngay lúc đó, thiết chùy rượt đuổi đập xuống.

Cái bàn bằng đá "bình" một tiếng bị thiết chùy đánh trúng mặt bàn.

Cái bàn lập tức vỡ làm hai, đứng không vững.

Tim Vũ tam gia cũng cơ hồ bị đập trúng.

Dưới vết thương trầm trọng đó, Cam lão đầu đáng lẽ không thể phản công lợi hại như vậy, chừng như hai quyền của lão tịnh không có ảnh hưởng gì lớn đối với Cam lão đầu, càng không trí mạng chút nào.

Lão có muốn thất kinh cũng không có đủ thời gian, hai mảnh mặt bàn đã bay về phía lão.

Thiết chùy của Cam lão đầu vừa hạ xuống, song cước đá tới, cước pháp đập vào hai mảnh mặt bàn.

Lực đạo trên hai cước đó cũng không dưới trăm cân.

Song cước đá tới, người lại lảng không, lộn một vòng rơi người trên một cái ghế.

Lão còn chưa ngồi yên, hữu thủ đã huy xuất, thiết chùy trong tay bay ra khỏi tay, tiếng hét cũng thoát ra.

Cơ hồ cùng một lúc, tả quyền của Vũ tam gia cũng đánh ra.

Mặt bàn vỡ làm hai văng đến quá nhanh, cái bàn mười hai người ngồi cho dù bị

bể làm hai, phạm vi công kích vẫn rất lớn, lão căn bản không còn đất tránh né.

Phía sau lão không xa cái hầm cho lắm, muốn lui về sau cũng không thể.

Lão chỉ còn cách huy quyền.

Quyền đầu đương nhiên không cứng bằng thiết chùy, mặt bàn bên trái không bị bể làm hai, nhưng cũng bị lão đánh văng trở lại.

Mặt bàn bên phải lại bay phốt qua thân lão, rơi xuống hầm.

Hơi gió do mặt bàn tạo ra làm tay áo phát phơ, nhần tình của Vũ tam gia cũng bị hơi gió thổi rất.

Tả thủ của lão cũng đã tê dại.

Cảm giác còn chưa hồi phục, tiếng chuông quái dị đã vang lên.

Tiếng chuông sắc bén, xạ về phía đôi mắt Vũ tam gia, không khác gì mũi tên xé gió.

Đây đương nhiên không phải là mũi tên xé gió.

Tiếng chuông vang lên từ cái chuông nhỏ trên vuốt chân huyết nô, bay bắn về hướng đôi mắt của Vũ tam gia cũng chính là huyết nô.

Lúc tả chưởng của Cam lão đầu nắm lại thành quyền, huyết nô liền tung cánh, bay vút tới.

Máu vẫn tiếp tục trào ra từ hai lỗ mũi của Cam lão đầu, dính vào lông Huyết Nô.

Cam lão đầu vừa triển khai thể công, thể công của huyết nô cũng đã chuẩn bị triển khai.

Giữa người và chim, phẳng phất có một mối liên hệ vô hình, người vị tất là ma nhân, chim chỉ sợ thật sự là ma điều.

Thể công của nó hiện tại chung quy đã triển khai.

Tả thủ của Vũ tam gia còn đang tê dại.

Tiếng chuông quái dị chừng như muốn nhiếp hồn đoạt phách người ta.

Tiếng chuông vừa vang vào tai, Vũ tam gia liền thoáng thấy bóng chim, bóng chim đỏ như máu.

Mắt trái của lão lập tức chỉ thấy một màn đỏ như máu.

Tuy phản ứng của lão vẫn còn đủ mẫn tuệ, ngẩng đầu tránh né, hốc mắt trái của lão đã bị móng vuốt của huyết nô bấu vào.

Máu phún ra, hốc mắt của lão sưng tấy.

Mắt trái của lão tuy đã mờ mịt, mắt phải vẫn còn thấy rõ, hữu thủ tuy đã gãy, tả thủ vẫn còn nhanh.

Huyết Nô vừa muốn bay lên, Vũ tam gia đã nắm gọn nó vào trong lòng bàn tay.

Một tiếng rít thê lệ cực kỳ vang khắp sảnh đường.

Đó không giống tiếng chim chút nào.

Tiếng thứ hai càng không giống tiếng chim.

Tay lão vừa nắm được Huyết Nô, Cam lão đầu đã buông tay quăng thiết chùy đánh vào thẳng giữa ngực lão.

Cây thiết chùy lớn nặng trăm cân lẳng không phi kích, uy lực kinh người.

Xương ngực gãy răng rắc, ngực của lão vỡ toang tại đương trường, thiết chùy dính chặt vào giữa ngực lão.

Cả thân hình lão vừa bị quật đã bay lên.

Một tiếng hô thảm cũng không nghe, thân người lão đã bay ra ngoài một trượng rơi xuống hầm.

Khí lực thần hồn của lão đã bị thiết chùy đánh tan tác, tả thủ nắm chặt cũng không buông ra.

Huyết nô miễn cưỡng xếp cánh, nhưng đến lúc Vũ tam gia rớt xuống hầm, vẫn không thể thoát thân.

Tiếng chuông vang lên dưới hầm, như thể huyết nô đang vùng vẫy.

Tiếng chuông rối loạn, nghe lại càng quái dị.

Trong tiếng chuông còn có tiếng rên rỉ, đó là chim rên hay là người rên ?

Người cũng vùng vẫy sao ?

Cam lão đầu trừng mắt nhìn bờ hầm, trên khuôn mặt gỗ đá không có một chút biểu tình, càng không phát ra một tiếng nói nào.

Cả sảnh đường chỉ còn có tiếng rên và tiếng chuông dưới hầm.

Gió thổi qua song cửa sổ, ánh đèn leo lét lắt lư.

Ánh đèn đã ảm đạm, mùi máu lại càng nồng nặc.

Tiếng rên nhanh chóng biến mất, tiếng chuông lại bò lên tới bờ hầm.

Huyết nô không phải bay lên, mà là nhảy lên.

Lông lá của nó đã rụng gần hết, đôi mắt cũng phảng phất không còn thần thái, lại càng có vẻ yếu dị.

Nó nhảy liên tục, nhảy về phía Cam lão đầu.

Tiếng chuông khua động, đơn điệu ngăn ngắt, nghe thấy càng làm cho người ta toát mồ hôi.

Cam lão đầu trừng trừng nhìn huyết nô, ánh mắt càng lúc càng cô độc tịch mịch.

Tiếng chuông đột nhiên biến thành gấp rút, mới đó lại dừng hẳn.

Huyết nô vừa nhảy lên ghế, lại nhảy lên vai Cam lão đầu.

Nó đột nhiên hả miệng.

Máu từ trong miệng nó chảy xuống, rớt giọt giọt lên ngực trái của Cam lão đầu.

Cam lão đầu tịnh không thèm để ý, mục quang của lão đang lạc trên mặt Lý đại nương.

Lý đại nương cũng đang nhìn lão.

Không biết bà ta đã tỉnh dậy từ hồi nào.

Trên mặt bà ta đang nở một nụ cười, nụ cười mê mị dị thường, chợt thốt:

- Ta thật sự nghĩ không ra người vì ta mà liều mạng.

Cam lão đầu khi mũi một cái, máu từ trong mũi trào ra.

Lý đại nương lắc đầu thở dài, thốt:

- Xem chừng thương thế của người không nhẹ.

Cam lão đầu lại khi mũi.

Lý đại nương nói tiếp:

- Người đã dự bị vì ta liều mạng, tại sao lại chỉ đứng đợi ở ngoài cổng, một mực đợi đến lúc người của ta thương vong hết rồi mới chịu hiện thân ?

Cam lão đầu chung quy khai khẩu. Vừa mở miệng, máu đã trào ra, lão đáp:

- Để cho bà có thể hiểu rõ sự tình.

Tiếng nói của lão vẫn còn rõ ràng.

Lý đại nương cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Sự tình gì ?

Cam lão đầu đáp:

- Người của bà trừ lão giun dũa ra, những người khác căn bản đều không kham nổi trận đầu.

Lý đại nương cười khổ:

- Muốn ta minh bạch sự kiện đó tịnh không cần phải dùng biện pháp như vậy.

Cam lão đầu thốt:

- Biện pháp đó lại là biện pháp tốt nhất.

Lý đại nương hỏi:

- Bởi vì một khi vào, người có thể lưu giữ khí lực ?

Cam lão đầu lắc đầu:

- Ta căn bản không tính toán lưu giữ khí lực để đánh thủ hạ của bà.

Lý đại nương thốt:

-Ồ ?

Cam lão đầu nói:

- Họ Vũ nếu không giết bọn họ, ta cũng không giết bọn họ.

Lý đại nương hỏi:

- Người không dám có tội với ta ?

Cam lão đầu đáp:

- Còn chưa dám.

Lý đại nương thốt:

- Nếu như dám, tin rằng người đã tàn sát bọn họ rồi.

Cam lão đầu "ừm" một tiếng.

Lý đại nương thốt:

- Cho nên người khác giết bọn chúng, người đương nhiên không ngăn trở.

Cam lão đầu đồng ý:

- Đương nhiên.

Lý đại nương hỏi:

- Người của ta chết thì người có lợi ích gì ?

Cam lão đầu đáp:

- Hoặc giả tôi không phải làm thợ rèn nữa.

Lý đại nương hỏi:

- Không làm thợ rèn, người tính làm gì ?

Cam lão đầu đáp:

- Làm thủ hạ của bà.

Lý đại nương kinh ngạc.

Cam lão đầu nói tiếp:

- Thủ hạ của bà chết hết, nhất định cần người mới để thay thế bảo vệ sự an toàn của bà.

Lý đại nương gật đầu:

- Quả thật rất cần.

Cam lão đầu thốt:

- Người của bà chết, người của Vũ tam gia cũng bị thương vong hết, xung quanh

đây người có thể dùng đã bị bà thu vét hết, cũng đều đã chết hết lần này, cho dù có tung ra một số tiền lớn, cũng không còn ai đến.

Lão dừng một chút lại nói:

- Có lẽ bỏ đi xa sẽ giải quyết được vấn đề này, nhưng trước mắt, bà tất cần có người bảo hộ xung quanh.

Lý đại nương không nói tiếng nào.

Cam lão đầu thốt:

- Người thông minh như bà, nhất định phải thấy, địa phương này đã không thể ở lại được nữa, tuy thân phận của bà trước mắt vẫn còn là bí mật, đợi Thường Tiểu truy tra sớm muộn gì cũng bị phát hiện, Thường Tiểu không chết, tất lập kế hoạch quay trở lại đây, bằng và quyền thế của y, tất có thể động dụng lực lượng quan phủ.

Lão cười cười nói tiếp:

- Cho dù trận chiến này không phát sinh, người của bà còn đầy đủ, lực lượng quan phủ tin rằng bà không thể chế ngự được.

Lý đại nương gật đầu, thốt:

- Ta đến đây, vốn là để tránh né quan phủ truy tập.

Cam lão đầu nói:

- Trừ quan phủ ra, hiện tại bà còn phải ứng phó với một thứ người khác.

Lý đại nương hỏi:

- Thứ người gì ?

Cam lão đầu đáp:

- Đạo tặc.

Lý đại nương ngạc nhiên hỏi:

- Đạo tặc nào ?

Cam lão đầu đáp:

- Loại như bọn Đàm môn tam bá.

Lý đại nương nói:

- Bọn chúng chỉ vô tình đi ngang qua đây thôi mà.

Cam lão đầu thốt:

- Ta xem không phải vậy.

Lý đại nương thốt:

-Ồ ?

Cam lão đầu hỏi:

- Trên người Đàm lão đại có một viên khóa minh châu, chuyện đó bà không biết sao ?

Lý đại nương đáp:

- Minh châu đã ở trong tay ta.

Mặt mày Cam lão đầu vẫn bình đạm, tựa hồ không có một chút gì cảm thấy kỳ quái.

Vương Phong lại cảm thấy kỳ quái cực kỳ.

Chàng đương nhiên còn nhớ viên minh châu đó. Một viên minh châu lớn hơn long nhãn, vốn nằm trong một cái túi cẩm nang nho nhỏ, giấu trong mình lão đại Đàm Thiên Long, tuy không quý báu như tị độc châu hay dạ minh châu, một viên minh châu đó không còn nghi ngờ gì nữa trị giá liên thành.

Trước lúc Đàm Thiên Long lâm tử, lại giao cho chàng.

Sau đó, ngón tay của Đàm Thiên Long chỉ vào một cái lồng chim treo ngoài quán. Chỉ tiếc gã còn chưa nói ra bí mật trong tâm, đã vội tắt thở.

Đó chính là cái lồng anh vũ.

Vương Phong tuy nghĩ ra rằng viên khóa minh châu đó có thể là một châu bảo của Thái Bình vương phủ bị thất thoát, chuyện Đàm Thiên Long muốn nói cho chàng biết cũng có thể là bí mật anh vũ, lại không có biện pháp nào làm cho người phục sinh.

Viên khóa minh châu đó chàng tịnh không muốn giữ cho riêng mình. Khi vào đến Anh Vũ Lâu, chàng đã đưa viên khóa minh châu cho Huyết Nô.

Bởi vì không có tiền, căn bản không thể ở lại Anh Vũ Lâu, vật duy nhất trên người chàng còn có giá trị, chỉ có viên khóa minh châu đó.

Trừ viên khóa minh châu đó ra, chàng còn đưa cho Huyết Nô một viên đá màu đỏ. Chính là viên đá từ bên ngoài bay vào, đập vỡ xương đầu gối của bọn Đàm môn tam bá, Huyết Nô lại nói đó là ma thạch do ma huyết tích thành. Nuốt ma huyết, có thể gặp Ma Vương.

Huyết Nô lại nuốt viên ma thạch đó. Ma Vương tịnh không xuất hiện, nàng lại tự mình bị ma nhập, nhét viên khóa minh châu giữa hai chân, lúc nhét vào là khóa minh châu, lúc lặn ra lại biến thành viên ma thạch nàng đã nuốt hồi nãy.

Minh châu ở đâu ?

Minh châu hiện tại lại nằm trong tay Lý đại nương. Chuyện này không rất kỳ quái sao ?

Vương Phong phục thân trên trần nhà bụi bặm lén nghe nhìn, đến lúc đó cả nửa

thân người đã tê dại, chàng vừa muốn đuổi người, Lý đại nương đã nói ra câu đó.

Chàng không còn để ý tới chuyện co duỗi chân tay nữa, nghiêm trọng ngưng thần lắng nghe.

Lý đại nương chậm chậm xòe bàn tay trái ra.

Không biết bà ta đã nắm viên minh châu trong bàn tay trái từ khi nào.

Viên minh châu tròn tròn tinh anh, chính là viên minh châu Đàm Thiên Long đã giao cho Vương Phong.

Cam lão đầu liếc nhìn viên minh châu, thốt:

- Thấy như vậy, bà còn nói bọn Đàm môn tam ba chỉ tình cờ đi ngang qua đây được sao.

Lý đại nương cười nói:

- Có viên minh châu này, cũng không thể chứng minh mục đích bọn chúng đến đây.

Cam lão đầu thốt:

- Vũ tam gia nhờ bức ngọc tượng Quan Âm Tống Tử để tìm đến đây, bọn chúng làm sao mà không thể nhờ viên khóa minh châu này mà tìm đến đây ?

Lý đại nương nắm viên minh châu lại, không nói tiếng nào.

Cam lão đầu cười thốt:

- Người bán bức tượng Tống Tử Quan Âm và minh châu đều không thể nói ra được, bà biết kỳ thật làm sao bọn chúng đã tìm đến đây được không ?

Lý đại nương lắc đầu, hỏi:

- Người biết vì sao ?

Cam lão đầu đáp:

- Ta không biết, ta chỉ biết bọn chúng có thể tìm đến, người khác cũng sẽ có thể tìm đến, những thứ châu bảo còn lưu bên ngoài, tịnh không phải chỉ có một bức tượng Tống Tử Quan Âm và một viên khóa minh châu, những thứ châu bảo đó có thể đã lạc vào tay những người còn tinh minh lợi hại hơn cả bọn Vũ tam gia, Đàm môn tam bá.

Lý đại nương không thể không gật đầu.

Cam lão đầu nói tiếp:

- Cho nên bà phải nhanh chóng ly khai địa phương này.

Lý đại nương gật đầu:

- Ta cũng có ý tứ này.

Cam lão đầu thốt:

- Có lẽ trong bọn chúng đã có người tìm đến đây, chỉ bất quá vì sợ thế lực của Vũ tam gia, còn tiềm phục quanh đây, đợi cơ hội hành động.

Lý đại nương thốt:

- Nói như vậy, ta nhất định cần có cao thủ bao vệ ta, mới có thể ly khai nơi này ?

Lý đại nương cười cười, đột nhiên nói tiếp:

- Có một chuyện ta tin rằng người chưa quên.

Cam lão đầu nhìn Lý đại nương.

Lý đại nương lại nói:

- Ta tịnh không phải tới bây giờ mới biết người là một cao thủ, mà tối thiểu cũng đã biết chuyện này bảy tám năm trước rồi.

Cam lão đầu gật đầu.

Lý đại nương nói tiếp:

- Lúc đó ta đã dùng một khoảng tiền lớn để muốn người làm vệ sĩ, hơn nữa không phải chỉ một lần.

Cam lão đầu không phủ nhận.

Lý đại nương lại nói:

- Nhưng mỗi một lần người đều cự tuyệt, sau bảy tám năm, tự nhiên đêm nay, người không ngờ lại tự động đề xuất muốn làm thủ hạ cho ta, ta thật sự thấy kỳ quái.

Cam lão đầu thốt:

- Cũng không kỳ quái cho lắm.

Lý đại nương chỉ "ồ" lên một tiếng.

Cam lão đầu thốt:

- Trước đây trừ lão giun dưa ra, thủ hạ của bà tối thiểu còn có thập tam đao, tứ kiếm, trong mắt của bà, ta kỳ thật tịnh không phải có giá trị lớn lao gì, hiện tại thì khác, bà đã hoàn toàn bị cô lập, giá trị của ta tự nhiên cũng tương ứng mà tăng cao.

Lý đại nương hỏi:

- Có thì sao ?

Cam lão đầu thốt:

- Ta đã có thể cùng bà bàn điều kiện.

Lý đại nương hỏi:

- Người muốn ta cho người bao nhiêu tiền ?

Cam lão đầu đáp:

- Một phen tiên ta cũng không muốn, ta chuẩn bị đề xuất một điều kiện căn bản không có quan hệ gì tới tiên.

Lý đại nương hỏi:

- Điều kiện của ngươi là gì ?

Cam lão đầu gần từng tiếng:

- Chỉ cần bà thả một người, hủy một tờ giấy, cái mạng này của ta hoàn toàn giao hết cho bà.

Một người, một tờ giấy.

Người nào ? Tờ giấy gì ?

Lão tuy không nói rõ, Lý đại nương đã minh bạch, bà mỉm cười nhìn Cam lão đầu, đột nhiên hỏi:

- Người nghĩ cái mạng đó của ngươi còn có giá trị sao ?

Cam lão đầu đáp:

- Lúc trước thì không, bây giờ thì có.

Lý đại nương hỏi:

- Bởi vì hiện tại ta đã hoàn toàn bị cô lập, nhất định cần người bảo vệ thoát khỏi nơi này ?

Cam lão đầu hỏi lại:

- Đó không phải là sự thật sao ?

Lý đại nương cười đáp:

- Người hiển nhiên đã quên một người.

Cam lão đầu hỏi:

- Ai ?

"Vi thất nương !" Lý đại nương vừa cười vừa thốt: "Ta còn chưa hoàn toàn bị cô lập, còn có một Vi thất nương có thể dùng".

Cam lão đầu cũng cười, nụ cười rất cổ quái.

Lý đại nương phảng phất không để ý, lại nói tiếp:

- Với thần châm tuyệt kỹ của ả, bảo hộ ta ly khai địa phương này tin rằng không thành vấn đề.

Cam lão đầu chỉ cười.

Lý đại nương chung quy đã lưu ý biểu tình của Cam lão đầu, ngạc nhiên hỏi:

- Người cười cái gì ? Không lẽ Vi thất nương cũng không kham nổi trận vừa rồi sao ?

Cam lão đầu lắc đầu:

- Không phải.

Lý đại nương hỏi:

- Nếu quả là vậy, ả căn bản cũng không có tư cách để làm một huyết nô.

Thần châm Vi thất nương không ngờ cũng là huyết nô.

Huyết nô không chỉ là chim, cũng là người.

Mười ba con ma điều, mười ba ma nhân.

Trừ Cam lão đầu, Vi thất nương, còn có mười một huyết nô nữa.

Bọn họ hiện tại ở đâu ? Bọn họ là người nào ?

Vi thất nương hiện tại ở đâu ?

Huyết Nô trong Anh Vũ Lâu có phải là một trong mười ba huyết nô không ? Nàng hiện tại ra sao ?

Vương Phong không thể không nghĩ đến sự an toàn của sinh mệnh Huyết Nô.

Tuy còn chưa quá ba ngày, đối với nữ nhân vừa khả ái vừa đáng sợ đó, cũng đã có một thứ quan tâm.

Cam lão đầu vẫn còn cười, vừa cười vừa nói:

- Ắ tuy là một nữ nô, võ công đích xác không thể cao hơn nam nô.

Lý đại nương cũng cười thốt:

- Có ả bảo hộ ta, còn chưa đủ sao ?

Cam lão đầu đáp:

- Chỉ sợ ả chỉ là vệ sĩ của Huyết Nô.

Lý đại nương cười thốt:

- Đó là ta phân phó ả làm như vậy.

Cam lão đầu hỏi:

- Thật sao ?

Lý đại nương nói tiếp:

- Ắ cũng không phải bảo hộ Huyết Nô, chỉ là giám thị Huyết Nô.

Cam lão đầu đột nhiên hỏi:

- Bà cẩn thận muốn kỹ càng, phân phó cho ả làm như vậy, hay là ả kiến nghị bà để ả làm như vậy ?

Lý đại nương trầm mặc ngẫm nghĩ.

Cam lão đầu cười nói:

- Ả chỉ bảo hộ Huyết Nô, cả Vũ tam gia cũng thấy, bà không ngờ lại không thấy vậy ?

Lý đại nương không nói tiếng nào.

Cam lão đầu cười cười nói tiếp:

- Cho nên Vũ tam gia mới nghĩ Huyết Nô đối với bà mà nói cũng trọng yếu phi thường, chỉ là nói không nghe lời, cho nên mới phải để sống ở Anh Vũ Lâu.

Cam lão đầu cười cười nói tiếp:

- Lão vì vậy mới phái người bắt cóc Huyết Nô, dùng nàng để uy hiếp hành động của bà.

Lão ngừng một chút, lại nói:

- Hành động đó của lão tự nhiên đã thất bại, cho dù lão có tự thân xuất thủ, Vi thất nương cùng lão giun dũa cả hai làm sao lão ứng phó nổi, hà huống bên cạnh còn có một tên Vương Phong không sợ chết, còn có tôi ?

Lý đại nương cuối cùng cũng mở miệng, hỏi:

- Người lúc đó cũng có mặt ở đó ?

Cam lão đầu đáp:

- Lúc lão giết lão giun dũa tôi cũng có mặt tại đó, tôi ẩn mình rất kỹ, tịnh không bị lão phát giác.

Lý đại nương hỏi:

- Người đứng xem lão đánh chết lão giun dũa ?

Cam lão đầu gật đầu, thần tình đã biến thành trầm thống.

Lý đại nương hỏi:

- Người tựa hồ đã quên lão giun dũa cũng là huyết nô, bọn người là bằng hữu, là huynh đệ ?

Giọng nói của Cam lão đầu đầy cừ hận:

- Chuyện đó là chuyện trước bảy năm trước, đến bảy năm trước lão đã không còn là huyết nô, đã biến thành nô tài của bà.

Lý đại nương hỏi:

- Cho nên người thấy chết mà không cứu ?

Cam lão đầu cười lạnh một tiếng:

- Phản thần tặc tử, đáng chết lắm.

Lý đại nương hỏi:

- Người thậm chí đứng bất động bế khí, che giấu chuyện này cho Vũ tam gia ?

Cam lão đầu đáp:

- Ta đã nói chuyện này cho một người biết.

Lý đại nương hỏi:

- Vì thất nương ?

Cam lão đầu gật đầu.

Lý đại nương lắc đầu thở dài nhẹ nhẹ, thốt:

- Ả đương nhiên không hồi báo cho ta biết.

Cam lão đầu cười một tiếng, nói:

- Nếu bà biết tin cái chết của lão giun đũa, nhất định nghĩ ra mục tiêu kế tiếp của Vũ tam gia là trang viện này, tất sẽ tăng cường phòng bị, bày lập bẫy rập, thậm chí còn có thể hành động, làm như vậy, trận chiến này kết quả đâu có như hiện tại.

Lý đại nương hỏi:

- Người lại hy vọng biến thành như vậy ?

Cam lão đầu không phủ nhận.

Lý đại nương cười lạnh, thốt:

- Từ đầu tới cuối người thủy chung không tham dự hành động, chỉ tự thủ bàng quan, người của ta cho dù có chết người cũng không quan tâm.

Cam lão đầu nói:

- Đó là sự thật, ta tịnh không phải là người bội tín phụ nghĩa.

Lý đại nương "hừm" một tiếng:

- Ta biết người không vi phạm lời hứa đương niên.

Cam lão đầu cười lạt.

Tiếng nói của Lý đại nương lạnh lùng, đột nhiên hỏi:

- Vì thất nương hiện tại ở đâu ?

Cam lão đầu đáp:

- Không biết.

Lý đại nương không tin cho lắm, hỏi:

- Người cũng không biết ?

Cam lão đầu thốt:

- Ta chỉ biết ả cùng Huyết Nô đều rất an toàn, tịnh không chết dưới tay đả đao thủ của Vũ tam gia.

Lý đại nương hỏi:

- Người có thể khẳng định như vậy ?

Cam lão đầu đáp:

- Sau khi ta kể cho ả nghe chuyện lão giun đũa, ả đã kiếm một địa phương an toàn, đến lúc cần thiết sẽ ẩn thân cùng Huyết Nô, với trí thông minh của ả, chắc chắn có thể làm được.

Lý đại nương nhìn bốn phía, thở dài một hơi, thốt:

- Xem ra ta quả thật đã hoàn toàn bị cô lập.

Cam lão đầu lại cười vui vẻ, nói:

- Châu bảo tuy còn chưa hoàn toàn thu lại hết, nhưng cũng đã được bảy tám phần, cũng đáng để bà thỏa mãn rồi.

Lý đại nương không nói tiếng nào.

Cam lão đầu thở dài nói tiếp:

- Không lẽ bà nhất định muốn số châu bảo đó hoàn toàn về tay rồi mới thả người, mới hủy tờ giấy sao ?

Lý đại nương cười cười, hỏi:

- Người có từng gặp qua người không thích có quá nhiều tiền chưa ?

Cam lão đầu đáp:

- Càng có nhiều tiền không còn nghi ngờ gì nữa thì càng tốt, nhưng có tiền mà không còn mạng, không những không tốt, lại còn rả rục tới tận gốc.

Lý đại nương thốt:

- Câu nói đó có lý.

Bà cười một tiếng, nói tiếp:

- Ta tuy cũng không thể không thích có nhiều tiền hơn, nhưng phút sinh tử này, lại cũng không còn cách nào khác.

Cam lão đầu hỏi:

- Bà chịu đáp ứng rồi sao ?

Lý đại nương thở dài, thốt:

- Ta thả người, hủy giấy, chỉ là chuyện trở bàn tay, muốn làm vệ sĩ của ta, chỉ sợ người không còn năng lực đó.

Cam lão đầu ngẩng mặt cười ha hả, thốt:

- Họ Cam này tuy niên kỷ đã cao, khí lực cũng không tệ chút nào.

Lý đại nương nhìn Cam lão đầu từ đầu đến chân, thốt:

- Lời nói của lão có vẻ là lời nói thật.

Mục quang của Cam lão đầu quét một lượt:

- Những thủ hạ của Vũ tam gia bao vây xung quanh bà đã bị ta tiêu diệt trọn, Vũ tam gia lại bị ta đánh chết, đó không đủ để chứng minh lời nói của ta là lời nói thật sao ?

Lý đại nương hỏi:

- Chỉ không biết chứng minh đó hiện tại có còn hữu hiệu không ?

Cam lão đầu ưỡn ngực, muốn nói nữa, Lý đại nương đã ngắt lời:

- Hồi nãy bọn người đánh nhau ta tịnh không bỏ sót.

Câu nói đó có nghĩa là một quyền hồi nãy của Vũ tam gia không có ảnh hưởng lớn gì tới bà, tỉnh dậy rất nhanh chóng.

Có lẽ những huyết đạo trên mình bà ta không bị quyền phong của Vũ tam gia chấn động chút nào.

Cam lão đầu nghe xong, thần sắc bất giác đã có biến đổi.

Lý đại nương nói tiếp:

- Hai quyền đó của lão ta chừng như không nhẹ chút nào.

Cam lão đầu điềm đạm mỉm cười, hỏi:

- Hai quyền đó có gì phải để ý ?

Lý đại nương đáp:

- Không có gì, chỉ bất quá đánh người chảy máu mũi.

Cam lão đầu cười nói:

- Chảy máu mũi căn bản không phải là chuyện lớn.

Lý đại nương lạnh lùng thốt:

- Đó còn tùy máu ở đâu trào ra.

Bà háy mắt một cái, nói tiếp:

- Nếu quả máu trào ra từ nội tạng, chắc hẳn phải lo sợ.

Cam lão đầu nói:

- Bà có thể tin chắc rằng, máu đó tuyệt đối không phải từ nội tạng trào ra, chỉ cần bà chịu hỷ tởm, chịu thả người, cái mạng già này của ta giao hết cho bà.

Lý đại nương thốt:

- Ta vốn rất tin tưởng, hiện tại nghe người nói câu đó, lại không còn tin tưởng.

Cam lão đầu ngạc nhiên hỏi:

- Lời nói của ta có vấn đề sao ?

Lý đại nương đáp:

- Ta thả người, hủy giấy, người chết trước mặt ta, cái nợ này ai trả cho ta ?

Cam lão đầu hỏi:

- Bà nói đến lúc đó ta có thể chết để liệu hết mọi chuyện, thà chết chứ không làm vệ sĩ cho bà, không chịu để bà khống chế ?

Lý đại nương đáp:

- Ta không phải nói như vậy.

Cam lão đầu thốt:

- Bà có thể bảo đảm ta nói giao cái mạng này cho bà, hoàn toàn sẽ giao cho bà, tuyệt không đổi chủ ý.

Lý đại nương nói:

- Ta biết mười ba người bọn người thủ tín giữ lời hứa vô cùng, hễ nói là làm.

Cam lão đầu hỏi:

- Vậy bà còn lo ngại gì nữa ?

Lý đại nương đáp:

- Ta lo ta không có biện pháp bảo tồn sinh mạng của người.

Bà ta thở dài nhẹ nhàng, thốt:

- Người nên biết, ta với phán quan nơi địa phủ, không có một điểm giao tình nào, nếu không cũng đã có thể xin ông ta sửa tên người trong sinh tử bạ một lần.

Cam lão đầu lạnh lùng "hừm" một tiếng, hỏi:

- Lời nói của bà có ý tứ gì đây ?

Lý đại nương thốt:

- Ý tứ gì người cũng nên minh bạch !

Bà đột nhiên hỏi:

- Người từ lúc nào đã biết cách nói láo ?

Lý đại nương lắc đầu thở dài, lại nói tiếp:

- Hai quyền của Vũ tam gia rành rành đã đánh vỡ nội tạng của người, miệng của người trào máu, căn bản là vì nội tạng đã bị toái liệt, người nghĩ ta quả thật nhìn không ra sao ?

Mặt Cam lão đầu tái một cái, hỏi:

- Vũ tam gia nói vậy mà bà cũng tin sao ?

Lão cười lạnh, nói tiếp:

- Lão ta cũng không nói một tay đổi một mạng, kết quả ra sao, ngược lại không những chỉ mất một tay, cả cái mạng cũng mất luôn.

Lý đại nương cười một tiếng, thốt:

- Ta chỉ tin mắt ta.

Bà nói đến mắt, người nghe bà nói cho dù chưa phát giác nhãn tình của bà mỹ lệ ra sao, hiện tại cũng có ý thức chú ý nhìn vào mắt bà.

Cam lão đầu lại ngoại lệ.

Lão thủy chung không nhìn vào mắt Lý đại nương, thậm chí còn tránh né mục quang của Lý đại nương.

Đối với đôi mắt đó, lão phải phát sợ kỳ vô cùng.

Vừa mỹ lệ vừa tinh anh, tuy rất mê hồn, đó lại là một cặp ma nhãn.

Vũ tam gia cơ hồ chịu chết dưới cặp ma nhãn đó.

Nhưng đến lúc lão giật mình tỉnh táo, cặp ma nhãn đó không còn có thể mê hoặc lão ta.

Chỉ vì võ công của lão ta cao cường, nội lực thâm hậu.

Phát giác kịp thời, một khi có phòng bị, thần chí của lão ta kiên định như sắt đá, tròn mắt như hỏa diệm phùng phùng.

Nội lực của Cam lão đầu tuy còn trên cả Vũ tam gia, đối với Lý đại nương nhận thức đương nhiên còn sâu hơn Vũ tam gia.

Cặp ma nhãn đó đối với Cam lão đầu mà nói, đã không phải là một bí mật, cho nên đã biết để đề phòng.

Bằng vào tu vi của lão, tâm thần tự nhiên kiên định hơn so với Vũ tam gia, cho dù lão có nhìn vào mắt Lý đại nương, cũng không thể có ảnh hưởng gì lớn lao lắm.

Lão lại một mực tránh né nhãn tình của Lý đại nương. Có lẽ nào nội lực của lão hiện tại không còn như trước nữa ?

Lý đại nương lại không chớp mắt trừng trừng nhìn Cam lão đầu.

Sóng mắt của bà dục lưu, cười mê hồn nói tiếp:

- Hai quyền của Vũ tam gia nặng tới cỡ nào ta đã thấy rõ, lời nói của lão ta đủ để ta nghe lọt.

Cam lão đầu lại không nói tiếng nào.

Lý đại nương nói tiếp:

- Dưới thương thế nặng nề của người, cố gắng phấn đấu giết chết Vũ tam gia, khí lực toàn thân đại khái đã tan biến mất bảy tám phần, nhưng nếu quả lập tức điều tức

dùng được vật phục trợ, có thể sống thêm một năm nữa cũng không phải là không được, vấn đề là ta đang chăm chăm nhìn người, người căn bản không có cơ hội điều tức, lại sợ ta thấy rõ, mạnh hóa yếu không thể đàm phán điều kiện với ta, cho nên người đã dùng hết khí lực để nói chuyện với ta.

Mặt Cam lão đầu trắng nhợt, nhưng ngực vẫn ưỡn cao, miệng vẫn còn ngậm cam.

Lý đại nương lại thở dài một tiếng, thốt:

- Bọn người đều một thân bản lãnh, chỉ cần phân nửa người cũng đủ để biến nơi đây thành bình địa, nếu không phải là vì bị hai chữ trung tín trói buộc, ta căn bản không thể đấu không lại bọn người.

Bà ta thở dài nói tiếp:

- Bọn người đã thủ tín như vậy, ta cũng đương nhiên phải vậy, một khi đáp ứng thực hành lời hứa, cho dù ta nhận biết người có chết trước mặt ta, cũng thả người, hủy giấy.

Liếc ra ngoài cửa, bà ta lại nói:

- Bên ngoài tin rằng còn có người của người, nếu quả người chết đi, ta không thực hiện lời hứa, tất sẽ giết ta, bọn người tính ra cũng không làm sai lời hứa, cho nên người nhất định không sợ ta xuất ngôn phản phúc, cũng không sợ đem chút hơi thở cuối cùng liều mạng.

Bà ta lại thở dài:

- Ta nghe người nói nãy giờ, cũng đã động tâm phần nào, chỉ tiếc càng nghe càng không thể đáp ứng.

Cam lão đầu trừng mắt nhìn bà. Lão tuy không hỏi vì sao, biểu tình lại rõ ràng đang muốn biết tại sao.

- Lúc bắt đầu ta còn chưa có cảm giác đó, người quá gấp rút, muốn ta đáp ứng điều kiện của người, xem chừng sống còn không lâu nữa, không muốn kéo dài sợ không còn kịp.

Cam lão đầu không có phản ứng, chừng như biết Lý đại nương nói còn chưa dứt lời.

Lý đại nương quả nhiên chưa dứt lời, lại nói tiếp:

- Đến lúc này người liên tục tránh né nhìn thẳng vào mắt ta, với tu vi của người, căn bản không thể bị ma nhãn của ta làm ảnh hưởng, trừ phi nội lực của người đã suy thoái rất nhiều.

Bà cười một tiếng, lại nói tiếp:

- Đối với lời nói của Vũ tam gia ta kỳ thật còn có chút hoài nghi, đến bây giờ, lại ngược lại, rất tin tưởng.

Bà lại thở dài, thốt:

- Người sắp chết muốn bàn điều kiện, mời người sắp chết làm vệ sĩ, chuyện này không phải là tức cười sao ?

Bà ta quả thật đã cười. Không phải là cười mê hồn, cũng không phải là cười kiêu my, mà là cười chế giễu. Bà ta vừa cười vừa nói:

- Đầu óc ta không có vấn đề.

Đầu óc không có vấn đề, làm sao có thể tin người sắp chết vẫn còn có thể bảo vệ sự an toàn của bà ta ?

Mặt Cam lão đầu càng trắng nhợt, thoát khẩu thốt:

- Ta ...

Chữ "ta" vừa ra khỏi miệng, lão đột nhiên ngậm miệng lại.

Lý đại nương thay lão tiếp lời:

- Người có phải muốn nói bên cạnh người tịnh không chỉ có một mình người, còn có một Vi thất nương ?

Cam lão đầu gật đầu.

Lý đại nương thốt:

- Ta hiện tại chỉ muốn cùng bọn người đàm luận, nhưng chỉ muốn bàn với người sống, người sắp chết ta không thể phụng bồi.

Cam lão đầu nói bằng mũi:

- Lời nói đó là thật ?

Lý đại nương đáp:

- Nếu quả Vũ tam gia còn ở bên ngoài, người hãy gọi ả vào đây.

Cam lão đầu vừa mở miệng là máu liền trào ra, sắc mặt lão càng trắng nhợt, hô lớn:

- Thất nương !

Giọng nói của lão rất yếu, nhưng vẫn có thể truyền ra tới bên ngoài.

Không có tiếng người hồi đáp, cũng không có người xuất hiện ngoài cửa.

Ngoài cửa một màn tối đen, gió thổi thiết mã du dương, nghe thấy trong đêm tĩnh lặng, chỉ tạo cảm giác thê lương.

Trên trán Cam lão đầu đã xuất mồ hôi hột.

Lý đại nương đứng tĩnh lặng nhìn lão.

Cũng không qua một khắc, mồ hôi đã chảy đầy mặt Cam lão đầu.

Bên ngoài cửa vẫn không có tiếng động.

Cam lão đầu nhin không được, lại hô hoán:

- Thất nường !

Giọng nói của lão càng yếu hơn, đôi mày nhíu lại đã đầm đề mồ hôi, tròng mắt còn giấu một tia hy vọng.

Có hy vọng là có thất vọng, lần này lão thất vọng.

Tròng mắt của lão chung quy đã lộ vẻ nghi hoặc.

Lý đại nương đợi đến lúc đó, chung quy cũng mở miệng, thốt:

- Người gọi đi gọi lại, ở đây cũng chỉ thấy đại nương, không thấy thất nường.

Cam lão đầu nghe tiếng liếc nhìn Lý đại nương, tịnh không nói tiếp.

Lý đại nương lại tự nói tiếp:

- Ấy tuy là một người thông minh, ả nghĩ đã tìm ra nơi an toàn, lại vị tất là nơi an toàn.

Cam lão đầu không đáp, liếm môi, khoe môi ri rỉ máu, bộ râu bạc cũng đã nhuộm đầy máu.

Mặt không khác gì cương thi, sắc mặt trắng nhợt, râu đỏ máu, cơ thịt nhăn nhúm, lão đơn giản không còn là người sống, chỉ giống như nộ quỷ sắp về địa phủ.

Đêm khuya như vậy, hoàn cảnh như vậy, lại càng giống.

Lý đại nương không ngờ một mực nhìn lão đăm đăm, không một chút kinh hoảng.

Trong mắt của bà ta đột nhiên xuất hiện sắc tội nghiệp, thở dài thốt:

- Ta lại cho người một cơ hội tốt.

Cơ bắp trên mặt Cam lão đầu lập tức co thắt.

Lão nhìn thẳng Lý đại nương lần đầu tiên. Nhãn tình Lý đại nương lạnh như nước, lại không dao động.

Bà ta cười vui vẻ:

- Chỉ cần người có thể đem cây thiết chùy của người từ dưới hầm lên, ta đáp ứng yêu cầu của người.

Chuyện đó đối với Cam lão đầu mà nói là chuyện rất dễ dàng, lão nghe xong, sắc mặt lại biến thảm.

Lý đại nương hỏi:

- Người nghĩ sao ?

Cam lão đầu cười thảm:

- Được.

Song thủ của lão chống xuống, vùng đứng dậy, vừa đứng dậy nửa người, lão đột nhiên lại ngồi xuống.

Cơ hồ cả đứng dậy lão cũng không thể đứng dậy nổi, làm sao lão có thể còn khí lực lôi thiết chùy nặng cả trăm cân lên ?

Hà hướng cái hầm đó ít ra cũng cao không dưới hai trượng, kéo thiết chùy từ bên dưới lên phải hao phí bao nhiêu khí lực ?

Lý đại nương nhìn lão, lắc đầu:

- Khí lực không còn, không cần miễn cưỡng.

Mồ hôi đổ đầy mặt Cam lão đầu, mặt mày trắng thắm, đột nhiên biến thành đỏ rực, tròng mắt cũng đỏ như máu, vừa ngã người, chung quy đã đứng dậy nổi.

Lão vừa bước một bước, huyết nô đậu trên vai lão đã "bịch" một tiếng, đột nhiên rớt từ vai lão xuống.

Tiếng chuông lại vang lên.

Tiếng chuông ngắn đơn điệu lạc vào trong tay Cam lão đầu.

Cam lão đầu giơ bàn tay đón huyết nô, mặt đỏ hồng chợt hóa thành trắng nhợt.

Tiếng chuông từ trong tay lão tan biến, huyết nô động đậy cũng không động đậy, mắt tuy vẫn còn mở to, đã không còn một tia sinh khí.

Song thủ của Cam lão đầu ảm huyết nô, lần này lại ngã người trên ghế, khí lực thần hồn của lão đã gần cạn kiệt.

Tiếng chuông vừa dứt, cũng là lúc sinh mệnh huyết nô kết thúc.

Mười ba ma điều, mười ba ma nhân. Huyết nô, là điều, cũng là người, điều đã chết, còn người ?

Người tuy chưa chết, hơi thở cũng đã mỏng manh như đường tơ.

Lý đại nương vẫn nhìn lão chằm chằm, trong mắt lại đã không còn vẻ tội nghiệp.

Trong mắt bà ta lại có vẻ vui thích, vui thích tàn nhẫn.

Bà ta rõ ràng đã thấy Cam lão đầu căn bản không còn đủ khí lực để kéo thiết chùy từ dưới hầm lên, nói như vậy, vẻ tội nghiệp hồi nãy bất quá chỉ là dùng Cam lão đầu để tạo vui.

Dung diện của bà ta tuy mỹ lệ, nội tâm lại giảo hoạt như hồ ly, âm độc như rắn rết.

Cam lão đầu nhìn thấy chủ ý của bà ta, nhưng chỉ cần còn có hy vọng, chỉ cần tâm lực còn chưa tận kiệt, lão đều có thể tận kiệt tâm lực, tuyệt không chịu bỏ cuộc.

Sinh mệnh của lão đã không còn lệ thuộc vào lão. Cả sinh mệnh của lão đều đã phụng hiến cho Ma Vương, phụng hiến cho huyết anh vũ.

Chỉ mới vào thu, đông vẫn còn xa vời.

Trên mặt lão lại thấy nhan sắc mùa đông. Mặt mày lão đã trắng như tuyết, môi cơ hồ cứng như băng, biến thành màu tím.

Tròng mắt lão sâu thẳm, lại tựa hồ có một ngọn lửa thiêu đốt !

Nộ hỏa !

Lão trừng trừng nhìn Lý đại nương !

Lý đại nương chừng như đã phát giác, lại vẫn nở một nụ cười.

Tiếng cười trong vắt hấp dẫn như tiếng chuông bạc, tiếng cười kiều mỹ động lòng người, cả đại đường phảng phất sung mãn hoan lạc.

Mặt mày Cam lão đầu lại biến thành bi phẫn, nộ hỏa trong tròng mắt càng bùng cháy.

Lúc tiếng cười lại phát lên, nộ hỏa cơ hồ bay ra khỏi mắt.

Lão đột nhiên đứng lên, cả người phảng phất sung mãn sức sống.

Thần tình trên mặt lão biến thành điên dại.

Một người dưới cơn hành hạ của niềm bi phẫn thống thiết, thông thường đưa đến hậu quả đó.

Một người làm chuyện gì mà không để ý đến hậu quả, không khác gì một người điên.

Không cần biết là hỉ lạc hay ai nộ, bất cứ thứ cảm tình nào một khi đến mức cực đoan, kỳ thật đều đủ để làm cho người điên dại, bi phẫn chỉ bất quá là một thứ dễ dàng.

Có lẽ chỉ có giây phút điên dại, mới bất kham thiết tưởng tới hậu quả sau này.

Giây phút đó, đã không còn là con người chi phối cảm tình, mà là cảm tình chi phối con người.

Một người bị cảm tình chi phối, còn có gì không thể làm được ?

Tiếng cười lập tức dừng hẳn, Lý đại nương giật mình nhìn Cam lão đầu, hỏi:

- Người muốn làm gì ?

Cam lão đầu trầm giọng:

- Giết người !

Cả tiếng nói cũng đã biến thành điên dại, nhưng hiển nhiên không hoàn toàn mất hết lý trí, nếu không lão đã xuất thủ rồi.

Lý đại nương hỏi dò:

- Giết ta ?

Cam lão đầu đáp:

- Đương nhiên là bà !

Lý đại nương không ngờ lại mỉm cười:

- Có lẽ người đã quên lời hứa của người ?

Cam lão đầu đáp:

- Không quên, nhưng không giết người làm sao có thể dẹp tan sự phản nộ trong đầu trong tâm ta !

Lý đại nương cười hỏi:

- Có một câu nói, không biết người có từng nghe qua chưa ?

Cam lão đầu hỏi:

- Câu gì ?

Lý đại nương chậm chậm thốt:

- Phần nộ bắt đầu từ ngu muội, kết thúc là đến hối hận.

Cam lão đầu cười lớn:

- Người của ta đã gần chết, còn hối hận được sao ?

Lý đại nương thốt:

- Người cho dù có chết, anh vũ cũng còn chưa chết, nhưng ta một khi chết, cái chết của anh vũ đã được định đoạt.

Cơ bắp trên mặt Cam lão đầu liên co thắt liên tục.

Lý đại nương cười cười nói tiếp:

- Lời hứa của người vốn không phải là hứa với một mình ta.

Cả thân mình của Cam lão đầu lập tức lắc lư quy xuống.

Lão chỉ bằng một hơi nộ khí mà đứng dậy.

Hiện tại trong tâm của lão lại chỉ có bi ai.

Lý đại nương hỏi tiếp:

- Người hiện tại còn muốn giết ta không ?

Cam lão đầu trừng mắt nhìn bà, đột nhiên hét một tiếng cuồng dại.

Máu trào ra từ miệng lão, người lão đồng thời bộc phát.

Dưới vết thương nặng nề, thân hình lão vẫn nhanh nhẹn phi thường.

Có lẽ nào lão không còn nghĩ đến hậu quả ?

Lý đại nương thất kinh, muốn la một tiếng cũng không còn đủ thời gian, Cam lão đầu đã đến trước mặt.

Bà ta há miệng hét:

- Người dám !

Cam lão đầu dám, người đến thì quyền cũng đến.

Hai chữ "người dám" vừa ra khỏi miệng Lý đại nương, tả quyền của Cam lão đầu đã đánh vào người bà.

Cả người bà bị trúng một quyền văng ra khỏi ghế.

Hữu quyền của Cam lão đầu đánh xuống, lại đánh trên ghế.

"Bình" một tiếng, ghế lập tức bị vỡ nát.

Quyền đầu của lão vẫn còn uy lực đó.

Lý đại nương lại không bị tả quyền của lão đánh chết, vừa bay ra sau nửa trượng, lạc mình trên một cái ghế khác, cũng đã hôn mê trên ghế.

Một quyền của Cam lão đầu tuy còn chưa đánh chết được bà, cũng đã đủ để làm cho bà hôn mê.

Lần này bà quả thật đã hôn mê. Hai quyền của Cam lão đầu đã luyện thành kiên ngạnh như sắt thép, khí lực thần hồn của lão tuy hoàn toàn tập trung trên hữu quyền, tả quyền cũng đủ để đánh người hôn mê.

Cũng không phải chỉ có khí lực, mà nội hỏa của lão cũng hoàn toàn tập trung trên hữu quyền.

Lão coi cái ghế đó như là Lý đại nương, huy quyền thống kích.

Một quyền đó đánh tận hết khí lực của lão, cũng đánh tận hết phần nội hỏa trong lão.

Ghế vỡ nát, huyết nội cũng vỡ nát.

Lúc Cam lão đầu huy quyền thống kích, huyết nội còn nằm trong hữu chưởng của lão.

Thi thể con chim tan nát, máu huyết lông lá rơi lả tả.

Quyền đầu của lão đã nhuộm đỏ máu, khước mắt tét ra, máu cũng theo khước mắt chảy xuống.

Trong máu có lệ, trong lệ có máu.

"Anh vũ ! Anh vũ ..." Lão rít lên thảm thiết !

Tiếng bi hô còn chưa tuyệt, người lão đã ngã gục.

- o O o -